

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania R. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o rentę rodzinną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 grudnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 lipca 2017 r., sygn. akt III AUz [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] postanowieniem z dnia 5 lipca 2017 r. oddalił zażalenie wniesione przez ubezpieczonego R. S. na postanowienie Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 16 marca 2017 r., odrzucające odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 9 sierpnia 2016 r., którą organ rentowy po raz kolejny odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do renty rodzinnej po zmarłym ojcu J. S..

Ubezpieczony R. S. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 lipca 2017 r., zaskarżając to postanowienie w całości i zarzucając mu naruszenie art. 114 ust. 1 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (w brzmieniu

obowiązującym w dniu wydania decyzji z dnia 9 sierpnia 2016 r.) w związku z art. 365 § 1 k.p.c. w związku z art. 366 k.p.c. i w związku z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które zawarł w pytaniu:

„czy w sytuacji, gdy w wyniku odwołania od decyzji organu odmawiającego prawa do pobierania renty rodzinnej w wyniku ustalenia, iż ustąpiła u ubezpieczonego całkowita niezdolność do pracy powstała przed 16 rokiem życia, zapada prawomocne orzeczenie Sądu oddalające odwołanie po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, to w przypadku odnalezienia nowych dowodów i odkrycia nowych okoliczności prawidłowym trybem postępowania mającego na celu uzyskanie renty rodzinnej jest wznowienie postępowania w myśl art. 399 §1 k.p.c. zakończonych prawomocnym orzeczeniem oddalającego odwołanie, czy też zastosowanie będzie miał art. 114 ust. 1 i ubezpieczony winien wystąpić z wnioskiem do organu rentowego wraz z nowymi dowodami i powołaniem nowych okoliczności pozwalających zweryfikować zapatrywanie na sytuację ubezpieczonego zawarte w normie art. 68 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście,

biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada również przypomnieć, że w przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem jednolicie wyrażanym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. pośród wielu postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 296/11, LEX nr 1214580; z dnia 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300). Oznacza to w praktyce, iż zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w

danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącego o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów przede wszystkim z tej przyczyny, że podniesiony w tym wniosku problem prawny został już rozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy przypomina w związku z tym, że zgodnie z treścią art. 366 k.p.c., wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Postępowanie cywilne w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych charakteryzuje się jednakże istotną specyfiką, która dotyczy również zagadnienia powagi rzeczy osądzonej. Postępowanie to wszczyna odwołanie od decyzji organu rentowego. Co do zasady wydanie decyzji przez organ rentowy powoduje zatem możliwość wszczęcia postępowania cywilnego, chociażby decyzja dotyczyła ponownie tego samego świadczenia, które było już przedmiotem sporu w poprzednim postępowaniu. Wynika to stąd, że przedmiotem postępowania w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych jest kontrola określonej decyzji. Wydanie kolejnej decyzji otwiera drogę do odwołania, a więc do wszczęcia nowego postępowania cywilnego. Pogląd przyjmujący, że wydanie nowej decyzji uprawnia ubezpieczonego do złożenia odwołania i zobowiązuje sąd do sprawdzenia jej prawidłowości, jest utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 stycznia 1984 r., III URN 131/83, OSNCP 1984 nr 10, poz. 177, a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2012 r., I UK 226/11, LEX nr 1169831). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych powaga rzeczy osądzonej ma więc walor szczególny, który ogranicza jej praktyczne

znaczenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2011 r., I UK 425/10, niepublikowane). Choć rozstrzygnięcia sądowe w tych sprawach ustalają treść łączącego strony stosunku prawnego w chwili wyrokowania, to nowe zdarzenia zachodzące po uprawomocnieniu się orzeczenia mogą spowodować przekształcenie treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego, gdyż nie jest wykluczone późniejsze spełnienie się lub upadek przesłanek materialnoprawnych prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2005 r., I UK 11/05, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 98). Ta specyfika spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych może w praktyce wywoływać wątpliwości co do rozumienia pojęcia „sprawa prawomocnie osądzona” zawartego w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. W świetle dotychczasowego orzecznictwa w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyrok nie ma powagi rzeczy osądzonej, jeżeli dotyczy odmowy przyznania świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a po jego uprawomocnieniu się organ rentowy wydał nową decyzję, opartą na nowych dowodach, mających wpływ na ujawnienie rzeczywistego stanu faktycznego i jego prawidłową ocenę, gdyż wydanie nowej decyzji uprawnia ubezpieczonego do złożenia od niej odwołania i zobowiązuje sąd do sprawdzenia jej prawidłowości (por. uchwałę z dnia 3 października 1996 r., II UZP 18/96, OSNAPiUS 1997 nr 7, poz. 117, a poprzednio uchwałę z dnia 20 września 1978 r., II UZP 7/78, OSNCP 1979 nr 3, poz. 48 oraz wyrok z dnia 8 października 1986 r., II URN 182/86, OSNCP 1987 nr 12, poz. 212). Wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania – co do zasady – uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu, a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 lutego 2007 r., I UK 266/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 79 oraz z dnia 21 maja 2008 r., I UK 370/07, LEX nr 491467).

Nie oznacza to jednak, że w sprawach tych powaga rzeczy osądzonej nigdy nie występuje. Wszczynające postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu,

stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odrzucić odwołanie na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. O tożsamości przedmiotu sporu świadczy wszakże nie tylko tożsamość żądania zawarta w poszczególnych wnioskach skierowanych do organu rentowego, ale także stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim postępowaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNAPiUS 1999 nr 16, poz. 529). Powaga rzeczy osądzonej dotyczy więc tych orzeczeń sądów ubezpieczeń społecznych, których podstawa faktyczna nie może ulec zmianie lub gdy odwołanie od decyzji organu rentowego zostało oddalone po stwierdzeniu niespełnienia prawnych warunków do świadczenia wymaganych przed wydaniem decyzji będącej przedmiotem postępowania sądowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2005 r., II UK 61/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 371; wyrok z dnia 14 maja 2009 r., II UK 211/08, LEX nr 509035 oraz wyrok z dnia 5 czerwca 2012 r., II UK 289/11, LEX nr 1235839, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2006 r., III AUa 3303/04, LEX nr 217149 i postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2006 r., III AUa 842/06, OSA 2007 nr 10, poz. 17).

Brak przeszkód do wystąpienia z ponownym wnioskiem o to samo świadczenie w sytuacji, gdy po wydaniu prawomocnego wyroku sądowego wystąpiły nowe okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń, aktualizuje się zwłaszcza w odniesieniu do tych świadczeń, których przyznanie jest uzależnione od wykazania niezdolności do pracy zarobkowej - stanu zdrowia ubezpieczonego (np. w odniesieniu do renty z tytułu niezdolności do pracy). W sytuacji, gdy podstawa faktyczna rozpoznawanej sprawy (np. stan zdrowia i wynikająca z tego stanu niezdolność do pracy, a w przypadku świadczeń rentowych z ubezpieczenia wypadkowego - również związek tej niezdolności z wypadkiem przy pracy) uległa zmianie, to sprawa tocząca się w wyniku rozpoznania nowego wniosku - i wydania nowej decyzji (np. w oparciu o art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) - nie jest sprawą o to samo roszczenie, które było już przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie poprzednio zakończonej wydaniem wyroku (w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.), lecz sprawą o nowe roszczenie. Cecha rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.)

dotyczy więc tych orzeczeń sądów ubezpieczeń społecznych, których podstawa nie może ulec zmianie, gdy odwołanie zostało oddalone po stwierdzeniu niewypełnienia warunków prawa do świadczenia wymaganych przed datą wydania wyroku, takich jak np. okres zatrudnienia, czy data powstania niezdolności do pracy. Wzruszenie ustaleń dokonanych takimi prawomocnymi rozstrzygnięciami sądowymi może nastąpić wyłącznie po rozpoznaniu skargi o wznowienie postępowania sądowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 września 1998 r., II UKN 373/98 OSNAPiUS 1999 nr 21, poz. 702, z dnia 28 maja 2002 r., II UKN 250/01, OSNAPiUS-wkładka 2002 nr 16, poz. 3 oraz z dnia 18 lutego 2003 r., II UK 139/02, OSNP 2004 nr 7, poz. 128).

W doktrynie (R. Babińska: Wzruszalność prawomocnych decyzji rentowych, Warszawa 2007; K. Antonów: Ponownie ustalanie prawa do świadczeń z ubezpieczeń społecznych, Przegląd Sądowy 2009 nr 1, s. 59 oraz K. Antonów, M. Bartnicki, B. Suchacki: Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Komentarz, Warszawa 2009) oraz orzecznictwie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1996 r., II UZP 18/96, OSNAPiUS 1997 nr 7, poz. 117 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 r., II UKN 41/00, Prokuratura i Prawo 2001 nr 6-dodatek, poz. 39; z dnia 21 września 2010 r., III UK 94/09, LEX nr 621346 i z dnia 24 marca 2011 r., I UK 317/10, LEX nr 811823, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 lutego 2010 r., III AUa 714/09, Biuletyn SA w Szczecinie 2011 nr 2, poz. 86) przyjmuje się, że postępowanie w sprawie ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości stanowi nadzwyczajną kontynuację postępowania przed organem rentowym w tej samej sprawie wskutek przedłożenia nowych dowodów lub ujawnienia nowych okoliczności istniejących przed wydaniem tej decyzji, które miały wpływ na prawo do określonego świadczenia. W wyroku z dnia 18 lutego 2003 r., II UK 139/02 (OSNP 2004 nr 7, poz. 128) Sąd Najwyższy przyjął, że złożenie wniosku o świadczenie z ubezpieczeń społecznych w trybie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS ma tę konsekwencję, iż niedopuszczalne jest wykazywanie, że wszystkie wymagane prawem warunki nabycia tego świadczenia były spełnione przed zamknięciem rozprawy w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem, którym uprzednio

odmówiono wnioskodawcy przyznania świadczenia. Od decyzji odmawiającej ponownego ustalenia prawa do świadczenia przysługuje odwołanie na zasadach ogólnych na podstawie art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Wówczas nie podlega ono odrzuceniu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż sprawa dotyczy innej materii niż przedmiot postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem. Rozpoznając odwołanie w sprawie, w której wnioskodawcy wyraźnie chodziło o ponowne ustalenie prawa do świadczenia, Sąd powinien przede wszystkim zbadać, czy istnieją podstawy zastosowania art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Podsumowując powyższe rozważania, należy zatem przyjąć, że w sytuacji, gdy wcześniej zapadł prawomocny wyrok sądu ubezpieczeń społecznych oddalający odwołanie ubezpieczonego od decyzji odmownej, w której organ rentowy odmówił ustalenia prawa do określonego świadczenia, a ubezpieczony ponownie ubiega się o to samo świadczenie w kolejnym postępowaniu odwoławczym (sądowym), możliwe są następujące przypadki: 1) został złożony nowy wniosek o świadczenie, bez powołania się na nowe dowody lub okoliczności istniejące sprzed daty wydania decyzji oraz bez powołania się na nowe, późniejsze zdarzenia - wówczas zachodzi powaga rzeczy osądzonej w myśl art. 366 k.p.c.; 2) w nowym wniosku ubezpieczony powołuje się na późniejsze zdarzenia, które miały miejsce po zamknięciu rozprawy w sprawie poprzedniej prawomocnie zakończonej - wówczas nie ma powagi rzeczy osądzonej, jakkolwiek ze względu na treść art. 365 § 1 k.p.c. występuje związanie sądu orzekającego w aktualnym postępowaniu poprzednim wyrokiem; 3) w kolejnym wniosku ubezpieczony powołuje się na nowe okoliczności lub dowody istniejące przed datą wydania poprzedniej decyzji - wówczas zastosowanie ma art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W tym ostatnim przypadku należy w pierwszej kolejności zbadać przesłanki dopuszczalności złożenia takiego wniosku i w razie stwierdzenia ich braku organ rentowy powinien odmówić ponownego ustalenia prawa do świadczenia, także wówczas, gdy brak wpływu na świadczenie wynika ze związania wyrokiem sądu wydanego poprzednio co do tego świadczenia (art. 365 § 1 k.p.c.). Jeśli organ rentowy wyda decyzję dotyczącą tej samej podstawy faktycznej i prawnej, która była objęta poprzednim wyrokiem (zwłaszcza przy braku

przesłanek art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS), to w razie wniesienia odwołania od takiej decyzji zachodzi powaga rzeczy osądzonej, a w konsekwencji tego odwołanie podlega odrzuceniu na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. Natomiast, gdy organ rentowy wyda decyzję odmowną, ale w odniesieniu do innej podstawy faktycznej niż ta, która była objęta poprzednim wyrokiem, to nie występuje przypadek powagi rzeczy osądzonej i sprawa musi być merytorycznie osądzona. Innymi słowy, prawomocny wyrok oddalający odwołanie od decyzji organu rentowego odmawiającej przyznania prawa do emerytury ma powagę rzeczy osądzonej w sprawie z odwołania od decyzji wydanej wskutek złożenia wniosku na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jeżeli jej podstawą są te same okoliczności faktyczne i prawne, co przyjęte w uprzednim prawomocnym wyroku sądu.

Odnosząc te ogólne uwagi do okoliczności faktycznych ustalonych w niniejszej sprawie, Sąd Najwyższy zauważa, że przyczynę odrzucenie odwołania w tej sprawie stanowiło ustalenie przez Sądy obu instancji, że kwestia dotycząca wypełnienia przez skarżącego przesłanek nabycia prawa do renty rodzinnej została prawomocnie rozstrzygnięta we wcześniejszych wyrokach. Skoro zaś organ rentowy wydał decyzję dotyczącą tej samej podstawy faktycznej i prawnej, która była już objęta poprzednimi prawomocnymi wyrokami sądu, to odwołanie od tej decyzji nie mogło być merytorycznie rozpoznane przez Sąd z uwagi na powagę rzeczy osądzonej. Sąd Apelacyjny wyjaśnił równocześnie, że skarżący pobierał rentę rodzinną w okresie od dnia 7 października 1990 r. do dnia 31 stycznia 2006 r., jednakże prawo do tego świadczenia utracił w związku z ustaniem całkowitej niezdolności do pracy. Po tej dacie toczyło się natomiast kilka postępowań przed organem rentowym oraz postępowań sądowych zainicjowanych kolejnymi wnioskami skarżącego o ponowne ustalenie prawa do renty rodzinnej. Wszystkie te postępowania zakończyły się jednak prawomocnymi rozstrzygnięciami, z których wynikało, że skarżący nie spełnia i nie może spełnić przesłanki prawa do renty rodzinnej określonej w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Niezależnie od tego Sąd drugiej instancji podniósł, że w sprawie nie zostały spełnione przesłanki art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, gdyż złożone wraz z obecnym wnioskiem o rentę rodzinną wyniki badań specjalistycznych nie są

nowym dowodem. Tożsame dowody bowiem zostały już powołane i przedstawione w sprawie VIII U [...]. Ponadto, zgodnie z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach, przedłożone nowe dowody lub ujawnione nowe okoliczności istniejące przed wydaniem prawomocnej decyzji odmawiającej przyznania danego świadczenia, muszą mieć wpływ na prawo do tego świadczenia. Natomiast wyniki badań specjalistycznych wykonanych przed ukończeniem przez skarżącego 16 lat życia i obrazujące ówczesny stan jego zdrowia trudno uznać za takie dowody. Istnienie u niego całkowitej niezdolności do pracy powstałej przed ukończeniem 16 lat życia nie było bowiem sporne. Co więcej, było ono przesłanką przyznania mu prawa do renty w 1990 r. Owa całkowita niezdolność do pracy ustąpiła jednak w 2006 r. i nie powstała ponownie w okresie nie dłuższym niż 18 miesięcy od ustania prawa do świadczenia (art. 61 w związku z art. 72 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja organu rentowego zapadła więc w sytuacji, w której jej podstawa faktyczna i prawna nie mogła ulec zmianie.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.